

barnen framför allt

Nr 2 2010

Adoptioner - Bistånd - Fadderskap

**Tema:
Identitet**

Kontakter

Kontoret

Vårt kontor finns på
Energigatan 11, 434 37 Kungsbacka.
Tel: 0300-331 31. Fax: 0300-331 30.
Telefontid: Vardagar 9.30-11.30,
torsdag även 16.30-19.00.

Adoptionsförfrågan: Ring, faxa eller maila
kontoret där Berit, Margareta, Anna-Lena,
Anna-Karin, Elisabeth, Ann-Charlotte och Maria
svarar på adoptionsfrågor.

E-post: adoption@bfa.se

Hemsida: www.bfa.se

Medlem i föreningen blir du genom att sätta in
425:- på pg 42 04 45-9 eller bg 452-6570.

Styrelsen

Eva Jonasson-Melin,
ordförande, tel 070-620 40 20
Jörgen Pettersson,
vice ordförande, tel 070-611 06 00
Lena Egeryd Dahlin,
ekonomiansvarig, tel 070-658 50 15
Katarina Borg Adolfsson,
fadderbarnsansvarig, tel 070-699 82 90
Kerstin Albertsson Wikland,
biståndsansvarig, tel 070-882 89 90
Kristina Johnsson,
sekreterare, tel 031-57 37 30
Pernilla Lindén Janson,
styrelseledamot, tel 070-741 27 88
Anders Bergström,
styrelseledamot, tel 070-868 21 79
Margareta Wilholm,
styrelseledamot, tel 073-660 46 22
Marie Tengmark,
styrelseledamot, tel 070-723 75 51

Om du har frågor eller funderingar som du vill
att styrelsen ska ta upp, kontakta
någon av oss i styrelsen eller skicka e-post till
info@bfa.se

Fadderbarnsverksamhet

Föreningen har en omfattande
fadderbarnsverksamhet och förmedlar
ekonomisk hjälp från svenska familjer till barn
i Bolivia, Demokratiska Republiken Kenya,
Kongo, Indien, Nepal, Polen, Sri Lanka, och
Vietnam.

Fadderbarnsverksamheten samordnas av
Katarina Borg Adolfsson, tel 070-699 82 90.
Bidrag till biståndsarbetet kan sättas in på bg
5246-1571.

Biståndsverksamhet

Föreningen har biståndsprojekt i Indien, Nepal
och Vietnamn.

Biståndsverksamheten samordnas av
Katarina Pettersson, tel 070-533 39 39,
Katarina.pettersson@bfa.se
Bidrag till biståndsarbetet kan sättas in på
pg 42 04 45-9 eller bg 452-6570.

Redaktion

Ansvarig utgivare: Eva Jonasson-Melin
Redaktör: Supriya Melin
Redaktion: Anna-Karin Stahre, Margareta
Wilholm och Supriya Melin
Layout: Supriya Melin
Tryckeri: Tabergs tryckeri AB

Tidningen Barnen Framför Allt utkommer med
fyra nummer per år. ISSN 0281-454 X. Vill du
skriva en artikel i tidningen maila redaktionen
på redaktion@bfa.se.

Vill ni annonsera i tidningen kontakta
redaktören Supriya Melin på mail
supriya.melin@bfa.se

Omslagsfotot

Det är Felix Westholm, 11 år på bilden. Han
kommer från Nava Jeevan i Kolkata, Indien.
Bilden är tagen förra sommaren när Felix och
Mrs Saroj Sood besökte BFA:s sommarträff.
Foto Kenneth Rundberg

Eva har ordet

I detta nummer av tidningen är temat identitet. Frågor om identitet är viktiga för oss alla, men kanske särskilt för adoptivbarn. När adoptivbarnet kommer till sin adoptivfamilj i Sverige är anknätningsprocessen det första man fokuserar på. Barnet skall knyta an till sin familj och till det svenska samhället, bli svensk. Vem är då svensk?

Det är ingen lätt fråga att svara på i dagens samhälle. Adopterade växer upp med svensk kultur och svenskt beteende, men många adopterade har ett utländskt utseende. Detta faktum är svårtolkat för omgivningen som frågar sig om adopterade är "svenskar" eller invandrare. Adopterade är en grupp som har kommit mittemellan dessa två, de kan placeras i gruppen invandrare på grund av sitt utländska utseende. Många adopterade känner samhörighet med varandra eftersom de delar samma bakgrund s.k. kollektiv identitet.

Utseendet kan alltså vara en viktig faktor när någon bedömer ens identitet. En annan faktor som är väldigt betydelsefull för skapandet av identitet är familj och tillhörighet. Föräldrarnas och skolans funktion i den adopterades identitetsutveckling är av betydelse. Den sociala miljön och framförallt språket är en avgörande faktor för identiteten. Språket hjälper adoptivbarnet att bli accepterat och finna sin "svenska" identitet och avsaknaden av språk i ursprungslandet är ett hinder för att känna samhörighet med ursprungslandet. Man känner sig hemma utseendemässigt i ursprungslandet, men främmande för språket och kulturen.

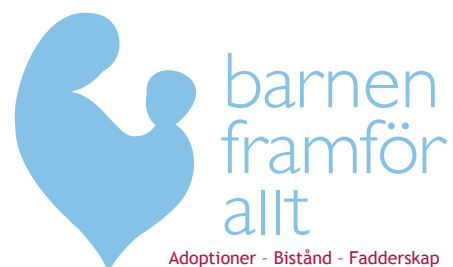
Namnet är en viktig identitetsskapande faktor. Namnet säger mycket om oss, framför allt vårt kön och etnisk tillhörighet. För adopterade är inte bara tilltalsnamnet viktigt utan även efternamnet har stor betydelse. Förnamnet kan tala om vilket ursprung den adopterade har om man valt ett namn från ursprungslandet. Efternamnet talar om att man är svensk oavsett vilket förnamn man valt. Med ett svenskt förnamn och svenskt efternamn så antas man vara "etniskt svensk" detsamma gäller då man bara hör efternamnet. Med ett utländskt förnamn kan man uppfattas som invandrare men tillsammans med svenskt efternamn uppfattas man som adopterad. Detta är ett mönster som gör att namnet faktiskt är en väldigt viktig del av identiteten.

Identitetsskapandet är alltid en individuell företeelse. Längre fram i tidningen kan ni läsa tre berättelser av adoptivbarn om hur de ser på sin identitet och vad det har betytt i deras liv. Även nästa nummer av tidningen kommer att innehålla material om identitet. Vill ni kommentera vad ni läst i tidningen om identitet hör gärna av er till redaktion@bfa.se.

Innehåll 2 - 2010

Eva har ordet	3
Adoptionsnytt	4
Barn söker föräldrar	5
Vill Du skriva i BFAs tidning	6
Utbildningsnytt	6
Nyårsfirande i Malmö	7
Kallelse till Årsmöte för Barnen Framför Allt	7
Mina erfarenheter har format min identitet	8
Påverkar sökandet efter identitet vägvalen i livet?	9
Jag fann mina rötter och min identitet	10
Jag, vi och dom andra	12
Biståndsverksamhet	14
Biståndsnytt	15
Faddernytt	15
Fadderbarnsverksamhet	16
Välkomna till Barnen Framför Allts årliga sommarträff	18
Anslagstavlan	20

Barnen Framför Allt, BFA, är en ideell organisation för adoption, fadderskap och bistånd. Adoptionsdelen (BFA-A) är auktoriserad att arbeta med adoptioner från Bolivia, Bulgarien, Kenya, Indien, Litauen, Nepal, Polen, Slovakien, Sri Lanka, Thailand, Tjeckien och Taiwan. Biståndsdelens arbetar för att hjälpa barn i de länder föreningen har kontakt med. Medel för biståndet kommer bland annat från medlemsavgifterna som oavkortat går till bistånd, men även donationer och hjälpinsamlingar ger intäkter till biståndsverksamheten.

AdoptionsNytt

Här kan du läsa om våra adoptionsländer.
För senaste nytt kontakta BFA:s kontor eller gå in på www.bfa.se

Bolivia

Vi väntar på förnyat avtal i Bolivia. Tills dess kan vi inte skicka nya handlingar till landet. Väntetiden i landet: ca 18-36 månader. Sex barn anlände 2009. Medgivandekrav: 0-12 mån (högre är positivt).

Bulgarien

Väntetid i landet: ca 24 mån. Väntetid i Sverige: ca 24 mån. Sex barn har anlänt under 2009. Två familjer har barnbesked. Medgivandekrav: 0-36 mån. (högre är önskvärt och möjlighet att ta emot barn med särskilda behov).

Chile

BFA har sedan februari 2009 auktorisation för Chile i Sverige. Ackreditering söks just nu hos myndigheterna i landet. Vi vet inte hur lång tid detta tar. Vi söker under tiden pilotfamiljer som vi kan starta så snart ackrediteringen är klar. Väntetiden i landet på barnbesked beräknas till 2,5 år. Medgivandekrav: 0-60 mån.

Indien

Väntetid i landet: 12-24 mån. till barnbesked. Väntetiden i Sverige: drygt 3 år. Elva barn till tio familjer har anlänt under 2009. Tre familjer har barnbesked till fem barn. Medgivandekrav: 0-24 mån (högre är positivt).

Kenya

Väntetid i landet på barnbesked: ca 3 mån. Väntetid i Sverige: ingen. Vistelsetid: 6-9 månader. Fyra barn har anlänt under 2009. Fyra familjer befinner sig i landet. Medgivandekrav: 0-12 mån. Ett barn har anlänt 2010.

Litauen

Väntetiden i landet: ca 1-2 år. Väntetid i Sverige: c:a. 18-24 mån. Tolv barn har anlänt under 2009 till åtta familjer. Fem familjer har barnbesked. Medgivandekrav: 0-36 mån.

Nepal

De svenska organisationerna som verkar i Nepal, BFA och AC har återkallat ansökan

om auktorisation för 2010, då stark internationell kritik framkommit mot adoptionerna från Nepal. Länder som Tyskland och Kanada har också valt att stoppa samarbetet med Nepal.

BFA har den 11/2 -10 skickat en ansökan till MIA om auktorisation för att få slutföra de 11 adoptioner som vi har påbörjat. Det kommer inte att bli aktuellt att påbörja några nya familjer för adoption från Nepal.

Polen

Väntetiden i landet: Varierar beroende på hur högt medgivande familjen har och vilka förutsättningar man har att passa in på flera adoptionsmyndigheter i Polen. Kontakta handläggaren för mer information. Väntetid i Sverige: ca 18-24 mån. Tretton barn till åtta familjer anlände under 2009. En familj har anlänt med ett syskonpar 2010. Två familjer har barnbesked. Medgivandekrav: 0-24 mån.

Slovakien

Vi får ha tio ansökningar på gång samtidigt i Slovakien. Väntetiden i landet: c:a 12-24 mån. Den kortare väntetiden för syskon och barn med särskilda behov. Väntetiden i Sverige: 18-24 månader. Femton barn har anlänt 2009 till tio familjer. Vi har i dagsläget fem barnbesked till tre familjer. En familj har anlänt i år. Medgivandekrav: 0-3 år (syskonmedgivanden är positivt)

Sri Lanka

Väntetid i landet: ca 12-18 mån. Väntetid i Sverige: ca 1 ½ år. Inget barn anlände under 2009. Fyra familjer har sina ansökningar i landet. En håller på att färdigställa sin handling. Medgivandekrav: 0-12 mån.

Taiwan

För familjer som passar in på Taiwans krav och som har medgivanden 0-4 år och uppåt eller medgivande för syskonpar har vi i dagsläget korta väntetider i registret i Sverige. Väntetid i landet: 1-1 ½ år. Väntetid i Sverige: c:a 30 mån. (medgivan-

den 0-24 mån). Tjugofem barn till tjugo familjer anlände under 2009. Två barn har anlänt hittills i år. Arton familjer har barnbesked till tjugovå barn.

Thailand

Thailand har kvoterat hur många ansökningar organisationerna får skicka årligen. Under 2009 fick vi skicka tre ansökningar. Under 2010 tar adoptionsmyndigheten inte emot några nya ansökningar p.g.a. de långa väntetiderna i landet. Väntetid i landet: 2-3 år. Medgivandekrav: 0-24 mån. Vi kan skicka ansökningar utanför kvoten från familjer som är öppna för barn med särskilda behov och har medgivande för ett barn över 4 år. Under 2010 har det kommit hem ett barn. Vi har ett barnbesked i dagsläget.

Tjeckien

Väntetiden i landet: c:a 2 år. Väntetid i Sverige: 18-24 mån. Sex barn har anlänt 2009 till fyra familjer. Vi har ett barnbesked i dagsläget. Medgivandekrav: 0-24 mån.

Text kontoret

Barn söker föräldrar

Våra utlandskontakter ber oss ibland att söka efter familjer till barn som är i extra stort behov av en familj. Här berättar vi kortfattat om vilka barn det är som vi för närvarande söker familjer till.

För dig som vill adoptera men inte är medlem hos BFA!

Även ni som inte är adoptionssökande och medlemmar hos BFA har nu möjlighet att anmäla intresse för äldre barn och/eller barn med särskilda behov. Mer information finns om detta på www.bfa.se

Slovakien

Flicka född 2002. Opererad för medfött fel i skulderblad, begränsad rörelse i vänsterarmen. Gjort en lyckad operation för skelning.

Syskonpar. Flicka född i december 1999 och pojke född i september 2002. Flickan har diabetes, i övrigt är barnen friska.

Indien

Flicka drygt 12 år söker familj. Hon har varit på vårt barnhem i Indien sedan 2006. Hon har en utvecklingsförsening på grund av kraftig understimulering. Medicinska handlingar samt utlåtande från vår kontaktläkare finns på BFA-As kontor.

Pojke drygt 5 år - som har varit på barnhemmet sedan hösten 2008. Enligt uppgift

har han problem med koncentrationen och symptom på ADHD.

Litauen

Pojke 9 år. Hälsotillstånd i huvudsak gott.

Syskongrupp - tre pojkar födda 2000, 2002 och 2004.

Bulgarien

Flicka, ålder mellan 4-5 år. Mycket sen talutveckling. Intelligens bedömd låg.

Pojke i ålder mellan 4-5 år. God fysisk utveckling. Försenad i talet och psykisk utveckling.

Pojke 4 år. Sen i talet.

Flicka yngre än 5 år. Sen i talet. Gång och motorik okej.

Taiwan

Pojke född i augusti 2003. Yttre missbildning på vänster öra. Han är döv på örat medan hörseln är normal på höger öra.

Syskonpar flickor, födda i januari 2000 och oktober 2001. Barnen är friska.

Flicka född i december 2000. Försenad i utvecklingen, överaktiv.

Flicka född i oktober 2001. Försenad i utvecklingen, synrubbnings.

Pojke född i mars 1997. Frisk.

Pojke född i december 1999. Sen i utvecklingen, överaktiv.

Pojke född i augusti 2000. Frisk.

Pojke född i september 2000. Astigmatism (brytningsfel).

Pojke född i januari 2001. Utvecklingsförsening. Färgblind.

Pojke född i maj 2001. Sen i utvecklingen.

Pojke född i juni 2001. ADHD.

Syskonpar: Pojke född i augusti 2001 samt flicka född i juli 2005. God hälsa.

Pojke född i oktober 2001. Anemi, i övrigt frisk.

Pojke född i september 2002. Utvecklingsförsening, överaktiv.

Pojke född i december 2002. Utvecklingsförsening, sen i talet.

Pojke född i januari 2003. Född med en extra tumme men är nu opererad. I övrigt frisk.

Pojke född i mars 2003. Försenad i utvecklingen, hörselproblem.

Pojke född april 2003. Frisk, försenad i utvecklingen.

Pojke född i april 2003. Frisk

Pojke född i juni 2003. Försenad i utvecklingen, sen i talet, överaktiv.

Pojke född i juli 2003. Sen i utvecklingen. ADHD.

Pojke född i augusti 2003. Utvecklingsförsening.

Pojke född i januari 2004. Utvecklingsförsening.

Pojke 7 år, frisk. Han går i skolan och sköter sitt skolarbete mycket bra. Han tar eget ansvar för sina läxor och är omtänksam och snäll. Han är förtjust i att måla och rita och har vunnit första pris i en teckningstävlan i skolan. Han är mycket väluppfostrad och artig och har ett stabilt och lugnt sinnelag. Född i juli 2002.

De familjer som är intresserade av barnen är välkomna att kontakta BFA för mer detaljerade upplysningar såsom läkarintyg, socialrapporter, foton och utlåtande från vår förtroendeläkare. Alla är i stort behov av familj.

Text kontoret
Foto Supriya Melin

Vill Du skriva i BFAs tidning?

ADOPTIVBARN ADOPTIVFÖRÄLDRAR BISTÅNDS- OCH FADDERBARNNS ENGAGERADE ALLA NI ANDRA

Ni har något att berätta!

Adoption är ett område som rymmer många känslor och funderingar. Genom att ta del av varandras berättelser kan vi tillsammans öka kunskapen om intresset för adoption.

Här är några tips på ämnen som ni kan skriva om...

Möte med fadderbarnen
Biståndsverksamhet
Träffar med adoptivbarn från samma land/barnhem.
Att gå i adoptionstankar
Nybliven adoptivförälder
Syskonadoptioner
Barn med speciella behov
Hur fungerade det på ert barnhem?
En intressant händelse som kan vara till hjälp för andra
Adopterade som själv har adopterat
Adoptivbarn som har fått biologiskabarn
Känslor och funderingar som adoptivbarn
Adoptivbarn i skolan, utbildning och yrkesliv

Ni kan säkert komma på flera intressanta ämnen.

Vi ser gärna att du som skriver har viss skrivvana och ett intresse för adoptions- och familjefrågor.

Hör av dig till tidningens redaktör, Supriya Melin på mail supriya.melin@bfa.se eller på telefon 076 114 29 28.

...alla tankar, idéer och artiklar är välkomna!

Vi tar tacksamt emot

Krönikor Insändare
Brev Hälsningar
Barnbilder Reportage

Maila dem till
supriya.melin@bfa.se

UtbildningsNytt

FFIA och BFA - ett samarrangemang

Lördagen den 6 mars detta år höll adoptionsföreningarna FFIA och BFA i ett samarbetsarrangemang kring adoptivbarn och anknytning och adoptivbarn under förskole- och skoltiden.

Dagen var ordnad så att det fanns möjlighet för hela familjen att komma. Det fanns pyssel- och lekmöjligheter för de minsta, café för kontaktskapande, trivsamt för alla och två föreläsningar för de vuxna.

Temadagen var förlagd till lokalen Samverkanshuset i Lerum utanför Göteborg. Ett mycket trivsamt ställe att vara på och där också BFA förlagt många av sina julfester på senare år.

De två föredrag som hölls under dagen hade alltså det adopterade barnet i centrum utifrån anknytningsprocessen och det fortsatta livet under uppväxten och skoltiden.

Sara Larsson var först ut och talade om anknytning. Vad händer om anknytningen inte riktigt fungerar under de första åren? Finns det möjlighet till anknytningsprocesser senare i livet? Hur fungerar en anknytningsprocess mellan barn och föräldrar då barnet faktiskt hunnit en bit i livet och blivit några år? Dessa funderingar förmedlade Sara under sin föreläsning och att våga tänka på dessa frågor, ta sig an dem och ställa tillit till sig själv som vuxen var ett klart budskap från henne.

Det finns många möjligheter till anknytningsprocesser och det sunda förnuftet måste råda. En positiv tro på att kunna skapa goda relationer, skapa en adekvat anknytning till sitt barn och att våga låta föräldrarollen ta tid innan den befästs utifrån barnets bästa var något som Sara Larsson ville förmedla!

Denna temadag avslutades med att se adoptivbarnets möjligheter under förskole- och skoltiden upp till gymnasiet. Kristina Johnsson och Katarina Pettersson med

olika professioner och lång erfarenhet från skolans värld föreläste om de hinder som kan uppstå, hur man på olika sätt kan arbeta kring tillfälliga eller mer permanenta hinder.

Det finns många rättigheter för barn men alla rättigheter är inte alltid klarlagda ens för dem som arbetar kring barn och ungdomar. Man måste alltså vara vaksam som förälder, våga ifrågasätta, ta reda på möjligheter och vara en god kommunikatör för sitt barn. Föreläsningen handlade till viss del också om språkbyte, konsekvenser av detta och hur man som förälder kan vara ett bra språkrör med sitt barn för att stärka denna så viktiga del.

För att kunna genomföra en sådan här dag behövs många frivilliga krafter. Flera av de ideellt engagerade i våra föreningar hjälpte till med att baka, arbeta i caféet, förbereda och ställa i ordning efteråt. Stort tack!

Text Kristina Johnsson & Katarina Pettersson

Nyårsfirande i Malmö

Ackompanjerad av vietnamesisk fiol (Dan Nhi) och trummor dansade lejonet in i salen. Med stora ögon följde barn och föräldrar dess dans – och nyårsfirandet var igång!

Den 13 februari bjöds adoptivfamiljer och andra intresserade in till kinesiskt/vietnamesiskt nyårsfirande på Hyllie Park i Malmö. Initiativtagare var Helena Jönsson från Hyllie Park Kulturförening, med stor erfarenhet från Kina och Vietnam, och Elna Axelsson, adoptivförälder och internationell konsulent på Studieförbundet Bilda. Tillsammans tänkte vi prova att se om det fanns ett intresse för nyårsfirande för just adoptivfamiljer. Och se – det fanns det! 150 personer samlades för att under några timmar fira nyår.

Förutom lejonens bjöds på berättelser om nyårsfirande med konstnären Nina Cheng från Kunming. Tillsammans med Nina och hennes vänner kunde man också prova på kinesisk kalligrafi och att klippa pappersfigurer. Dansaren Allen Wildes visade hur man dansar solfjädersdans och bandet Ojzaij som spelar traditionella vietnamesiska instrument framförde en musiksaga om lejonet som tappat sin solfjäder. Tillsammans med musikerna i Ojzaij kunde man också få prova att spela dessa instrument, och att balansera trollsländor i bambu på fingrarna.

På väggarna hängde fotoutställning med foton från Yunnan och Guangxi i Kina, och i fiskdammen fick man röda kuvert med chokladpengar och kinesiska lyckokarameller. Lotteri, fika och provsmakning av vietnamesisk nyårsmat hanns också med innan dagen avslutades med att vi sände iväg svävande lyktor medan Yuki spelade Hulusi, ett kinesiskt kalebassinstrument. Gott nytt Tigerns år – och välkomna nästa år!

Text Elna Axelsson
Foto Anders Werholt

Kinesiskt/vietnamesiskt nyårsfirande på Hyllie Park i Malmö.

Kallelse till

Årsmöte för Barnen Framför Allt

Medlemmar i Barnen Framför Allt kallas härmed till föreningens årsmöte lördagen den 24 april 2010 kl 13.00 i föreningens lokaler på Energigatan 11 i Kungsbacka.

Förslag till föredragningslista

1. Mötets öppnande
2. Presentation av närvarande styrelse, kontorspersonal och andra funktionärer
3. Val av ordförande för mötet
4. Val av sekreterare för mötet
5. Val av justeringsmän för protokollet
6. Fråga om mötet blivit stadgeenligt utlyst
7. Fråga om föreslagen föredragningslista kan följas
8. Fråga om godkännande av verksamhetsberättelse för 2009
9. Fråga om godkännande av årsredovisning och revisionsberättelse för 2009
10. Fråga om ansvarsfrihet för styrelsen för verksamhetsåret 2009
11. Val av styrelseledamöter
12. Ordförande (1 år)
13. Ordinarie ledamöter
14. Suppleanter
15. Val av revisor och revisorssuppleant
16. Val av valberedning
17. Övriga frågor
18. Årsmötets avslutande

Sista anmälningsdag 20 april.

Anmälan görs till antingen adoption@bfa.se eller via brev till adress:

Barnen Framför Allt
Energigatan 11
434 37 KUNGSBACKA

Varmt välkomna!

önskar BFA:s styrelse

Mina erfarenheter har format min identitet

När jag hör ordet identitet, tänker jag på hur jag är som person och hur jag behandlar andra personer i min omgivning. Identitet är något mycket personligt, man vill vara anonym och inte låta folk få reda på så mycket om en. Men identiteten är också utåtriktad, man måste visa vem man är t ex när man söker ett arbete. För mig är identiteten mycket värdefull och något man bör värna om. Under min uppväxt och genom mina val i livet har jag fått lära mig mycket om min egen identitet och vad den betyder.

Jag heter Joakim Jansson och är adopterad från Sri Lanka. Mitt singalesiska namn är Jayasiri och det har jag kvar som mellannamn. Min berättelse börjar när jag var liten och mina föräldrar lämnade mig på en busshållplats i huvudstaden Colombo. Jag var, som så många andra adopterade, ett hittebarn och någon tog mig från gatan till ett barnhem. På barnhemmet började jag lära mig Sinhala (Singalesiska) som är ett av de officiella språken på ön. Det var en tuff tid för mig på barnhemmet eftersom jag inte fick tillräckligt med näring och vätska. När jag var tre år, och min adoptivpappa kom ner för att hämta mig, var jag väldigt undernärd.

Jag kom till en adoptivfamilj i Västerås och hemma väntade min storasyster som också var adopterad från Sri Lanka men inte från samma stad som jag. Till en början var jag rädd för nästan allting och jag blev nu tvungen att lära mig ett nytt språk igen. Men som tur var fanns min familj där och stöttade mig. När jag var fem år fick jag en lillasyster som också var adopterad från Sri Lanka.

När jag var 12 år berättade min pappa att han hade fått ett jobb i Saudiarabien och hela familjen blev tvungna att flytta dit. I början var jag skeptisk men när vi väl kom dit så kändes det helt okej. Vi bodde i Saudiarabien under två år och jag trivdes väldigt bra, bättre än i Sverige. Jag kände mig mer hemma där och tyckte att jag passade in bättre. I området där vi bodde arbetade flera människor som kom från Sri Lanka, Indien och Pakistan. Jag tyckte att människorna var öppna och lättare att prata med än svenskarna. Ett problem var dock att de flesta förutsatte att jag kunde tala arabiska.

Under min uppväxt i Sverige blev jag ofta mobbad för att jag var mörkhyad och när jag öppnade munnen sa folk "gud vad bra svenska du kan". I Saudiarabien slapp jag allt sådant. Jag kände mig mycket lugnare och tryggare där. Min identitet växte och jag kände mig som "hemma" som om jag var en i mängden. Idag skulle jag gärna resa tillbaka dit igen men livet tog en annan väg.

När jag var 20 år fick jag en son. Han heter Mikael och är idag 12 år. Efter några jobbiga år på gymnasiet kom Mikael och var det bästa som har hänt mig. Jag växte som person, byggde upp en starkare identitet även i Sverige och mitt självförtroende ökade. Jag fick ensam vårdnad i relativt tidigt ålder och det har betytt väldigt mycket för mig att som ung ensamstående pappa få ta hand om sitt barn alldeles själv. Jag kämpade hårt för att både få ihop ekonomin och samtidigt kunna ta hand om mitt barn. Jag och min son står varandra väldigt nära och vi gör mycket roliga saker ihop. Men givetvis har det varit många svåra stunder och mitt självförtroende har sjunkit och stigit periodvis.

Joakim Jansson, 34 år från Västerås. Joakim är adopterad från Sri Lanka och kom till Sverige 1978.

Min son har frågat mig en hel del om hur det var när jag växte upp och om tiden i Sri Lanka. Han har lite svårt att förstå vissa saker kring det men jag har sagt att vi någon dag ska resa ner till Sri Lanka för att han ska få se hur det är. Det är viktigt för mig att Mikael vet varifrån han har sitt ursprung så att även han en vacker dag kan pussla ihop sin identitet.

Jag har inte gjort någon återresa till Sri Lanka än, men vill gärna i framtiden. Det är flera som har frågat mig om jag har varit på Sri Lanka men när jag sagt "nej" får jag alltid följdfrågan; varför? De säger "skulle du inte vilja träffa dina biologiska föräldrar?" Just nu känner jag inget behov av det, jag vill som sagt gärna resa ner och uppleva landet och se mer av kulturen men jag vill nog inte söka upp mina föräldrar. Inte under min första resa i alla fall. Folk jag möter ser det som en självklarhet att jag som adoptivbarn borde söka upp mina biologiska föräldrar. Varför kan man inte bara få resa ner och njuta av landet och kulturen och ingenting mer? Sen vill jag att mina barn ska få följa med till Sri Lanka både för att se varifrån jag kommer men också för att möta ett land där allt inte är lika självklart som i Sverige.

Under min tid i Saudiarabien lärde jag mig att vara stolt över min hudfärg och inte skämmas mer. Detta är en känsla som gör mig stolt. Nu när jag har barn blir det extra viktigt för mig att, genom en god uppfostran, lära dem att vara stolta över sig själva och hitta sina egna identiteter.

Text Joakim Jansson
Foto Mikael Jansson

Påverkar sökandet efter identitet vägvalen i livet?

Ja, det är en fråga som jag, Mikael Forsberg som har mina rötter i Indien och blir skogsmästare i Sverige i vår, ställer mig när jag väl sätter mig ner och funderar. Det är inte en fråga som "alltid" funnits där, som en obesvarad gåta i mitt liv. Likaså är det svårt att säga, om det är sökandet efter identitet eller helt enkelt viljan att bli accepterad som påverkat mina vägval. I och med att jag aldrig känt ett aktivt behov av att söka min identitet så vet jag helt enkelt inte säkert. Men jag vet, att blir man accepterad av andra människor så skapas trygghet. Och detta är något som alla individer söker.

Men hur som helst behöver jag gå långt tillbaka i min uppväxt för att få en koppling i resonemanget.

Vi börjar med ett minne från när jag var en liten grabb, ungefär sex år gammal. Jag gick på dagis och det handlar om ett klassiskt beteende för barn i den åldern. Ser man annorlunda ut än de flesta andra barnen, får man alltid en och annan fråga om var man kommer ifrån etc. Detta är i sig naturligtvis inte konstigt på något sätt. Men jag tror att frågorna hos mig väckte en känsla av att "jag är annorlunda". Mor förklarade varför jag inte såg ut som de andra och tröstade, som bara föräldrar göra: "Du är inte mer annorlunda än någon annan". Men jag började fundera och sätta ifråga vad hon sagt. Jag upptäckte, att jag faktiskt var en individ, som både var

lika som och annorlunda än andra. Det jag vill få fram, är att det kan vara en grogrund för den egna utvecklingen, att man vill vara som alla andra. Jag har inget minne av att jag någon gång blivit mobbad eller liknande på grund av mitt utseende. Visst har det kommit en och annan ful eftersläng som grundat sig på mitt utseende, men det har stannat där, vilket jag är glad för.

Jag sammanfattar detta med en frågeställning: Hur hade mina framtida val gällande skolgång, kurser, fritid etc. påverkats om jag nu hade blivit mobbad? Det är lätt att man först tänker, att det kanske skulle blivit annorlunda, mobbningen skulle ha upphört, om man bytt skola, bytt miljö, eller så. Det hjälper lyckligtvis många som blir mobbade. Men jag har ju mitt utseende med mig vart jag än går?

Nu hoppar vi långt fram i tiden, och då till min nuvarande sysselsättning. Idag studerar jag till skogsmästare och tar min examen om ett par månader. Det yrkesliv jag kommer att kliva in i har en lång historia bakom sig. Skogsvaktare känner många till, vilket fortfarande finns idag, men benämns på olika sätt. Arbetet går ofta ut på att konsultera i skogsfrågor för markägare. Enligt min personliga åsikt så tillhör denna typ av jobb bland de mest "ursvenska" jobben som finns i Sverige idag. Då syftar jag främst på den långa historia som finns. Svenskarna har använt sig av skogsbruk sedan urminnes tider, och

näringslivet involverade betydligt fler människor förr. Första gången jag personligen upptäckte "brytpunkten" mellan historia och nutid, var när jag sommarvikarierade som skogsinspektör. Då ingick det i jobbet att komma ut till markägare och diskutera skogsskötsel, olika åtgärder osv. Som oftast var markägarnas medelålder runt 60 år.

Innan jag åkte ut på besök hade vi som regel kontakt per telefon. När jag sedan kom ut till fastigheten, blev flera överraskade. I första skedet tänkte jag bara att det är för mitt utseende, och kände det nästan som en motgång. Men efter några veckor så började jag förstå sammanhanget. Låt oss tänka oss in i deras situation. Många skogsägare är 60 år, har varit med sedan skogen avverkades med handsåg och lunnades ut med häst. Sedan kom skogsvaktaren som de hyste stor respekt för. Idag har den tekniska utvecklingen medfört att mycket har förändrats. Men det grundläggande inom skogen är sig ganska likt. Bl.a. finns det som sagt skogsvaktare än idag. Tänk dig att du som markägare skapar dig en bild av skogsvaktaren genom telefonsamtalet. Vid besöket kommer en 26 årig indier ut, men det som ändå bekräftar att det inte är en "bärplockare" som kört vilse, är att skogsbolagets namn står på kepsen, och han "bryter" på bred smäländska. Det kan bli en liten överraskning för många...

Idag när jag tänker på markägarkontakterna under sommarjobbet, så ler jag bara. Jag ser mitt ursprung och utseende som en stor tillgång i det kommande arbetslivet, då det bland annat handlar om att skapa relationer och bli ihågkommen.

Men nu återigen till funderingarna. Har mitt val av studier och bransch styrts av det "ursvenska" sortens av arbete som det ändå är? Givetvis har jag ett brinnande intresse för skogen, och jag har arbetat sen barnsben på mina föräldrars skogsgård. Men finns det någon omedveten faktor som styrt in mig eller åtminstone påverkade mina vägval fram till där jag står idag? Kanske en strävan efter acceptans eller identitet som växte fram när jag var yngre och alltid funnits med? I mitt fall kan jag inte ge några svar på om sökandet efter identitet påverkade vägvalen i livet. Men mina funderingar har väckt mitt intresse och min nyfikenhet.

Text Mikael Forsberg
Foto Supriya Melin

Mikael Forsberg är 28 år och adopterad från Indien.

Jag fann mina rötter...

Sri Lanka, mitt okända hemland, eller ja, det var mitt okända hemland. Jag ville finna min identitet och få svar på alla de klassiska frågorna som vi adopterade ofta ställer oss. Min återresa gav resultat och förändrade mitt liv.

Mitt namn är Sebastian Börjesson och jag blev adopterad från Sri Lanka när jag var två månader gammal. Jag har en storasyster som också är adopterad från Sri Lanka men vi är inte biologiska syskon. Jag har bott på Öckerö i 30 år och arbetat inom familjeföretaget i nio år. Jag har haft en trygghet och kärleksfull uppväxt men när jag var liten minns jag hur jobbigt det var att bli mobbad för min hudfärg och få höra alla skällsord t.ex. neger, apa och svartskalle.

När jag blev äldre kom tankarna på Sri Lanka och om mina biologiska föräldrar levde. Det skulle vara en upplevelse att få se varifrån man kom. Anledningen till att jag inte gjort någon återresa tidigare berodde på det långvariga inbördeskriget som pågått i Sri Lanka sedan 1983.

Den viktigaste dagen i mitt liv

Men sommaren 2003 bestämde jag och min dåvarande sambo oss för att vi skulle resa ner till Sri Lanka. Jag ville uppleva kulturen, se hur befolkningen levde och om möjligt söka upp min biologiska familj. I mina adoptionshandlingar fanns en hel del värdefulla uppgifter som förhoppningsvis skulle kunna vara till hjälp.

Första veckan i landet reste vi mest runt och besökte olika platser och den andra veckan var tänkt till sol och bad. Under den andra veckan bodde vi på ett hotell i staden Payagala som ligger på sydvästra sidan av Sri Lanka. I mina adoptionshandlingar nämndes en byn som hette Halkandawila och som inte låg långt bort från hotellet där vi bodde.

En dag i slutet av vistelsen tog vi en taxi till byn och när vi kom fram körde vi in till postkontoret och visade upp mina adoptionshandlingar. Där stod postadressen och namnet på min biologiska pappa. De visste inte vem det var så vi åkte vidare för att höra oss för i byn om någon annan kände igen namnet. Till slut träffade vi en

medicinman i byn som visste vem han var och var han bodde. Därefter gick allt fort. Jag hann knappt tänka efter, men huvudet fylldes med frågor. Vad skulle vi säga? Var de lika mig? Har jag några syskon? Var de fattiga?

Taxin stannade vid en liten gård och två unga kvinnor mötte oss. Efter hand anslöt fler och fler nyfikna människor och snart stod ett 30-tal personer runt omkring oss. De två kvinnorna skyndade iväg för att hämta den man som kanske kunde vara min biologiska pappa.

Efter en stund kom en liten muskulös man gåendes över risfälten. Den känslan som jag hade var nervös men förväntansfull. Vi kontrollerade att hans personuppgifter stämde överrens med mina adoptionshandlingar. Jag hade funnit min biologiska pappa. Läget var spänt mellan oss och jag visste inte riktigt vad han tyckte om att jag bara dök upp utan förvarning.

Eftersom familjen bara kunde prata singalesiska hade vi en hel del kommunikations-svårigheter. Vi hade många frågor att ställa till varandra. Men som tur var fanns det en

Bilden är tagen 2006 då Sebastian Börjesson reste till Sri Lanka för att återigen träffa sin biologiska familj. På bilden syns Sebastians adoptivmamma Iren och bredvid henne står hans biologiska pappa samt Sebastians bröder med fruar och barn. Foto Sebastian B

...och min identitet

ung kvinna nere i byn som kunde engelska och hon hjälpte sedan till att tolka.

Det var min biologiska pappa och de två kvinnorna var fruar till mina bröder och de som stod runt omkring var familjemedlemmar och släktingar till mig. Min pappa hette Simion och han var mycket glad över att jag hade sökt upp honom. Min pappa var 76 år gammal och han berättade att hans högsta önskan var att få träffa mig igen innan han dog. En önskan som nu hade slagit in. Han berättade att hans fru, min mamma, dog två veckor efter att jag hade fötts och det var den största anledningen till varför jag blev bortadopterad. Men jag fick i alla fall se ett foto på henne och hon var väldigt lik mig. Jag hade även tre äldre bröder och de bodde alla på gården med sina fruar och barn. Jag hade haft en fjärde bror men han hade dött för tio år sedan i ett gerillakrig på ön.

Efter vårt känslofyllda möte bjöd min familj på mat och till min ära serverade de den singalesiska nationalrätten som bestod av kyckling, ris och flera goda tillbehör. Jag fick också en kall öl till. Det var det godaste jag har ätit!

Dagen efter kom hela min familj till hotellet där jag bodde. Vi träffades på stranden och bara umgicks. Jag lekte med mina bröders barn som var lika spralliga som jag var när jag var liten. Den tredje dagen åkte vi alla in till staden för att fotograferas i en studio och bara umgås. Sedan var det tyvärr dags att resa hem till Sverige igen. Min pappa, min farmor och mina bröder samt en faster kom till vårt hotell för att säga adjö. Jag fick flera betydelsefulla presenter av dem som minne. Av min farmor fick jag singalesiskt godis och av min pappa fick jag tre stycken träelefanter. Jag fick också en träfigur som gestaltade två fåglar. En fågelmamma som matar sitt barn, en present som jag skulle ha fått från min mamma. Den betyder otroligt mycket för mig och frambringar många känslor.

Det var väldigt jobbigt att lämna dem och resa hem igen, men värst var nog att se dem gråta. Det blev som sagt ett sorgligt avsked och ingen visste när vi skulle få ses eller höras igen. Men samtidigt var jag ändå väldigt lycklig, att som ett av få adoptivbarn, ha funnit mina rötter. Att få de evigt malande frågorna besvarade kändes otroligt skönt. Det finns inget enkelt sätt att skiljas åt, jag sa bara hej då, vände mig om och gick.

En oviss resa efter tsunamin

Sri Lanka lockade fortfarande och jag saknade min familj. En andra resa blev av år 2006. Sri Lanka var inte mitt okända hemland längre och nu skulle jag resa i sällskap med min adoptivmamma Iren och få visa henne var jag kom ifrån.

Jag hade brevväxlat med min singalesiska familj sedan år 2003, men sedan 2005 efter att tsunamin drabbat Sri Lanka hade jag inte hört någonting ifrån dem. Hade jag förlorat dem? Vi flög ner och jag minns hur det såg ut längst kusten i Sri Lanka efter katastrofen. Det hängde trasiga båtar i palmerna och många människor hade förlorat sina hem och var nu fattiga. När jag var där sist så stod några bungalows på stranden, men de var helt jämnade med marken.

Vi åkte för att hälsa på min singalesiska familj, jag visste inte om de hade klarat sig och de visste inte heller att jag var på väg. Från kusten tog det 20 min att köra in i skogen till den byn där min familj bodde. Det var spända minuter innan vi kom fram, tänk om de inte hade klarat sig?

När vi klev ur taxin kom min pappa och mina bröder springandes emot mig och de var överlyckliga. Min familj levde och mådde bra. Alla 30 personer från min familj och släkt fanns kvar och en av mina bröder hade fått en pojke. När jag var där första gången så bodde familjen uppdelade i två hus. Jag var född i ett av husen och det andra var ett gammalt och fallfärdigt hus med sopsäckar som tak. Men nu var familjen i full gång med att bygga ett nytt bostadshus.

Vi hade fortfarande stora kommunikationsproblem och vår taxichaufför som annars hade tolkat åt oss var tvungen att åka iväg. Men vi löste det genom att peka på saker och på alla sätt försöka göra oss förstådda. Jag följde med min bror ner i en brunn för att hämta vatten och han blev väldigt glad att jag följde med fast vi inte kunde prata med varandra. De bjöd på kyckling att äta och min pappa visste att jag gillade öl så han hade köpt några speciellt för min skull.

Nästa dag åkte vi in till staden. Jag ville ge min familj någonting eftersom de hade gjort så mycket för mig och jag frågade om de behövde någonting till det nya huset. Efter en stund kom det fram att tak,

Sebastian Börjesson tillsammans med sin biologiska pappa Simion. Foto Iren B

fönster och ytterdörrar var en bra present och kläder till barnen. Det är status att ha dörrar i Sri Lanka.

Min familj blev väldigt glada och på kvällen anordnade de en stor fest hemma på gården. Familjen hade en inkomst på 80 kr i månaden som skulle räcka till mat, kläder och skola till barnen samt det nya huset. Det var en trevlig kväll och min pappa ville att jag skulle gifta mig. Jag var glad och lättad, för nu visste jag att de skulle ha tak över huvudet när det snart skulle bli regnperiod.

Dagen innan vi skulle resa hem till Sverige igen så bjöd vi hela familjen och några släktingar på restaurant med tre-rätters middag. Vi gav varandra presenter och hade det trevligt. Sen kom den jobbiga dagen, dagen då vi skulle säga adjö igen. Min pappa och en av mina bröder vinkade av oss och det var ett känslofyllt avsked. Men samtidigt var det skönt att veta att de trots katastrofen ändå hade det bra.

Jag lyckades hitta dem men framför allt, mötet gick bra för båda parter. Tänk om de inte hade velat ha med mig att göra eller att jag hade ångrat mig i samma ögonblick som vi sågs. Det är mycket att tänka på och man måste nog ha ett ganska starkt psyke för att klara av ett sådant möte och noga tänka efter hur långt man vill gå. Nu vet jag var jag kommer ifrån och jag har fått svar på mina frågor. Att få uppleva mitt hemland Sri Lanka, att få finna min biologiska familj och att få veta att de hade det bra har gjort mig hel och jag har därmed funnit min identitet.

Text Sebastian Börjesson

Jag, vi och dom andra

Om identitet, tillhörighet och utanförskap

Herodotos hette en gammal grek som levde flera hundra år före vår tideräknings början. Han brukar hedras med att kallas *historieskrivningens fader* och hans berättelse handlar om kriget mellan greker och perser som utkämpats några generationer tidigare. Berättelsen är god läsning även i vår tid. Herodotos framställning är nämligen bredare än enbart skildringar av krigshandlingarna. Han beskriver också hela den för grekerna då kända världen, vilka folk som fanns och hur de levde. Herodotos delar upp alla människor i två grupper; vi greker och ”de andra.” Jag, Herodotos, vi greker och de andra. ”Jag, vi och dom andra.”

Den uppdelningen föll sig naturlig förr. Och den uppdelningen formar ännu i vår tid, ofta aningslöst men ibland mycket medvetet, vårt tänkande. Herodotos satte därför tidigt, redan fyrahundra år före vår tideräknings begynnelse, fingret på frågor som de flesta adoptivbarn och många andra också ställer sig: Vem är jag? Vilka hör jag till? Vilka hör jag inte till?

Alla dessa frågor har, tycker jag, en gemensam rot: Varje människas identitet. Vi har alla en identitet, eller, för att vara mer korrekt, vi har alla många identiteter av olika slag samtidigt. En eller ett par av våra identiteter tror jag måste vara starka för att vi skall fungera bra som personer och i grupp. Och för att vi skall må bra, gilla oss själva, känna trygghet och kunna orka bry oss om andra.

I Sverige tänker vi oss ofta att det finns en svenskhet, en svensk social identitet och att svenskar, adopterade eller ej, invandrade eller ej, förhåller sig till denna svenskhet på gott och ont. Man kan gilla att dansa små grodorna på midsommar eller känna sig olustig av alltför täckande slöjor, om ni förstår mina ytliga exempel rätt. Däremot tänker vi sällan på att i Sverige finns en grupp som på många sätt skiljer sig från oss andra svenskar och att de genom århundraden av styre efter storsvensk modell ofta kommit i kläm – och att de ibland behandlas illa den dag som i dag är. Alla borde veta vilka jag tänker på. Jag tänker på samerna.

Avsikten med denna artikel är att först berätta något av det lilla jag, en skåning

bland andra skåningar som sedan slutet av 1600-talet är präglade av svensk historia, kultur, språk och tradition, vet om samerna. Och då främst vad jag lärt mig om den samiska gruppens särskiljande kännetecken. Efter detta huvudavsnitt kommer jag som avslutning att försöka vidga artikelns perspektiv när det gäller identitet. Från det samiska till det allmängiltiga.

Samisk identitet

Vem är jag, vem är du, vilka är vi? Man brukar räkna med att det finns totalt 70 000 – 80 000 samer och att av dessa har omkring 20 000 hemvist i Sverige. De övriga samerna har hemvist i Norge, Finland eller Ryssland. Samerna har av riksdagen 1977 erkänts som ett ursprungsfolk i vårt land. År 2000 ratificerade Sverige Europarådets två minoritetskonventioner till skydd för vår samiska befolkning. Det var den Europeiska stadgan om landsdels- eller minoritetsspråk (ETS No. 148) och Ramkonventionen för skydd av nationella minoriteter (ETS No. 157) Trots det jag just sagt, kommer svaret på frågan; Vem är jag? i det samiska sammanhanget, att besvaras på olika sätt om den man frågar är den svenska lagstiftaren, det samiska kollektivet eller en enskild same.

Lagstiftarens samer

I svensk lagstiftning finns två olika definitioner av vem som är same. I den svenska sametingen definieras vem som får upptas i röstlängden till denna myndighets rådsförsamling. Kriterierna är, att den som anser sig vara same och gör sannolikt att han/hon eller någon av hans/hennes föräldrar, farföräldrar eller morföräldrar, har, eller har haft, samiska som språk i hemmet får upptas i röstlängden. Det samma gäller den som har en förälder som är, eller har varit, upptagen i röstlängden. Omkring 7 000 av samerna i Sverige är upptagna i röstlängden. I en annan samtidigt gällande svensk författning av samma dignitet, rennäringslagen förutsätts, att de som har rätt att bedriva renskötsel har samisk härkomst. Den som uppfyller kriterierna för att upptas i sametingens röstlängd anses uppfylla rennäringslagens bestämmelse om samisk härkomst, men detta är inte tillräckligt för att få utöva renskötsel. Vederbörande skall också delta i renskötseln inom samebyns område eller vara anhörig till en sådan person. Endast de samer som uppfyller denna ytterligare kvalifikation har rätt utöva den renskötsel som kollektivt tillkommer samerna. Endast omkring 2 000 samer har denna

Till vänster står Per Kuhminen i sin samiska högtidsdräkt och talar med artikelförfattaren Lars Melin. Jokkmokks marknad år 2009. Foto Eva Melin.

Kalvmärkning i Vapstens sameby sommaren 2008. Foto Supriya Melin.

rätt och för än färre torde renskötsel vara den huvudsakliga förvärvskällan. Det är vanligt att samer som bedriver renskötsel också är upptagna i sametingets röstlängd. Om detta hade gällt för alla renskötarna hade det av Sveriges 20 000 samer funnits 13 000 som inte definierats som samer av lagstiftaren. Om å andra sidan, teoretiskt, ingen renskötare varit upptagen i röstlängden, hade motsvarande siffra varit 11 000. Det finns således i vårt land en grupp på mellan 11 000 och 13 000 samer som, och jag konstruerar ett exempel bland många möjliga, har samiska mor- eller farföräldrar, bor inom Sápmi, kan tala något samiskt språk eller känner en stark samisk identitet men utövar ett mycket traditionellt svenskt yrke.

Den svenske lagstiftarens syn på samerna sedan slutet av 1800-talet kan sägas först ha varit socialdarwinistisk, så rasbiologisk och till sist, från omkring 1950, näringsfixerad. Under hela tiden har renskötaren ställts i centrum. Perioden 1953 – 1977 har analyserats av Ulf Mörkenstam. Han pekar flera gånger, under hänvisning till bl a offentliga statliga utredningar, på detta förhållande i sin studie.

I denna diskussion [om vad som är samisk kulturell egenart] konstitueras en ny samisk identitet – renskötaren som bärare av samisk kultur – och med den legitimeras ett rättighetssystem i det närmaste identiskt med sina föregångare.

Samernas samer

En grupp av människor som har ”en gemensam karaktär och en gemensam kultur” har av Avishai Margalit och Joseph Raz kallats en gemensamhetsgrupp.

Den gemensamma kulturen formar medlemmarnas livsstilar, handlingsmönster, strävanden och relationer. I de fall gemen-

samhetsgruppen är en nationalitet kan vi räkna med att finna en nationellt präglad matlagning, en särskild stil i arkitekturen, ett gemensamt språk, en litterär tradition, folkmusik, nationella vanor, dräkter, ceremonier, fester och liknande.

Samernas förhållanden passar i hög grad in i det mönster som Margalit/Raz beskriver. I förhållande till den samiska gemensamhetsgruppen får den enskilde samens en dubbel relation: Upplever han eller hon sig som en del av gruppen och upplever gruppens samer i allmänhet personen i fråga som en av dem. För även om, såsom jag kommer att återkomma till nedan, den enskilda människans självbild innehåller samiska markörer, är det inte säkert att vederbörande därmed anser sig tillhöra samerna som grupp. Och, även om så skulle vara fallet, är det därmed inte givet,

att samer i allmänhet accepterar den enskildes val av identitet.

I detta sammanhang bör också pekas på, att ”den samiska kulturen” i denna vida bemärkelse inte är uniform till sin natur, lika lite som till exempel ”den svenska.” De samiska språken är flera, Kolten och andra samiska plagg och prydnader kan ha olika karaktärer i olika delar av Sápmi, de traditionella samiska näringarna är flera och så vidare.

Men hur upplever samens själv sin identitet? Det tar vi upp i nästa nummer och då kommer också den fullständiga texten att läggas up på nätet, tillsammans med fotnoter och freferenser.

Text Lars Melin

Lisa Omma märker en av sina kalvar i Vapstens sameby. Foto Supriya Melin.

Biståndsverksamhet

Eleverna jobbade ihop 26 540 kr till Kompisskolan

Operation Dagsverke är när man jobbar en dag (gör ett dagsverke). Pengarna man tjänar skänker man till något där de gör nytta. Nästan alla elever i Stenkulan har under höstterminen deltagit i Operation Dagsverke till förmån för en liten skola i det krigsdrabbade östra delarna av Demokratiska Republiken Kongo. Det blev 26 540 kr att användas till skoltrustning! En dröm för elever och personal i vår "kompisskola"!

Alla barn vill lära sig läsa, skriv och räkna. För oss är det så självklart att barnen ska gå i skola att vi nästan inte tänker på detta. Men vi vet också att inte alla barn får möjligheten till skolgång. De barnen kommer att få svårt att ordna ett bra liv åt sig som vuxna. De kommer att ha svårt att få ett jobb. Att få ett bra jobb kommer att vara omöjligt. De kommer inte att kunna ta till sig information, hävda sina rättigheter eller påverka vare sig sin egen eller samhällets utveckling. För att få ett bra liv måste man få, inte bara undervisning, utan en BRA undervisning. Detta var mitt huvudbudskap när jag i höstas berättade och visade bilder, för eleverna i Stenkulan, om den lilla skolan i Uvira, i Syd Kivu provinsen, östra delen av Demokratiska Republiken Kongo.

Politisk och militär oro

I östra delen av DR Kongo är det svåra oroligheter. Det är många inblandade parter i halvmilitära grupper som strider mot varandra och framför allt attackerar civilbefolkningen. Man skyller på stamstrider men i botten ligger önskan om kontroll över de rika mineralfyndigheterna i området. Som vanligt är stormakterna inblandade. FN ska stödja regeringstrupperna men är i grunden maktlösa. I oråden av den här tyden blir det oro. De flesta i Uvira har erfarenhet av ett liv som flyktingar. Det gäller också barnen. Många barn har mist båda sina föräldrar eller en av dem i militära angrepp eller i sjukdom som TBC eller AIDS. Det blir far- eller morföräldrar, eller andra släktingar som tar hand om föräldralösa barn. Försörjningsbördan blir tung, skolavgifter får man inte råd med.

Föreningen FEPAM

En grupp alldeles vanliga människor bildade en grupp, Enfants des Parents du Monde, (ung. Världens barn) FEPAM. De ser som sitt syfte att hjälpa utblottade barn, oftast barn som har mist en eller båda föräldrarna. De vill bistå med skolgång, hälsovård, nutrition, återanpassning av barnsoldater osv. Man började med skolan!

FEPAMs skola

FEPAM får hyra skollokaler på eftermiddagarna. De cirka 450 eleverna går i klass 1-6. Barnen börjar klockan 12.00 och har sedan ungefär sex lektioner. De går i skolan alla dagar utom söndag. De föräldralösa barnen betalar ingen skolavgift. Många av dem har faddrar i Sverige, flera i Stenkullen. Klassrummen är slitna, kala och ganska mörka. Barnen sitter tätt, det är 70-80 barn i varje klass. Ingen individualiserad undervisning här! Barnen lär sig oftast genom upprepning, tills de kan utantill. Både läsning och matte kan man lära på det viset. Träna att skriva bokstäver och siffror går bra att göra utomhus, i sanden men för att skriva text, räkna tal och föra anteckningar, måste man ha papper och penna. Det var här Stenkulan kom in i bilden.

Stenkulans Operation Dagsverke

I år var det tredje året eleverna i Stenkulan ställde upp på Operation Dagsverke för eleverna i "kompisskolan" i staden Uvira, alldeles vid gränsen till Burundi.

Eleverna i femman är veteraner, de har varit med alla tre åren. De har också skrivit och ritat till barnen i Uvira och fått brev och bilder tillbaka.

- Första året gjorde vi en ordbok, svenska, franska och engelska, som vi skickade ner, kommer de ihåg.
- De äldre eleverna hjälpte oss med översättningen till franska.
- Det året arbetade vi och en klass till ihop ungefär 3 000 kr. De pengarna räckte till fyra skrivhäften och två pennor till varje barn i vår kompisskola.

- Nästa år fick vi med hela arbetsenheten, Pärulan. Då blev resultatet över 7 000 kr. Vi skrev upp hur mycket vi fick in för varje dag, det var spännande! Margareta, som jobbar ideellt i föreningen Barnen Framför Allt, med bistånd, åkte ner och överlämnade pengarna när hon ändå gjorde en resa i området. Skolan i Uvira kunde köpa läroböcker i geografi och historia förutom skrivhäften och Margareta kunde visa

Vår medarbetare Emanuel Mihigo och en lycklig elev

bilder och berätta för oss.

Hela skolan ställer upp

I år ville hela Stenkulans skolan, utom de yngsta, vara med på Operation Dagsverke. Varje klass fick en lektion om förhållandena i östra delen av DR Kongo, staden Uvira, och FEPAMs skola. Föräldrarna i Stenkulan, de tilltänkta arbetsgivarna, informerades och fyllde i en blankett där man beskrev det arbetet som deras barn skulle få utföra: Fönsterputsning, städning, trädgårdsskötsel, hundpromenad var några av uppgifterna. "Betalingen" kom till skolan i ihopklustrade kuvert. Resultatet 26 540 kr hade ingen kunnat drömma om! Allt kommer fram, inga administrationskostnader!

Vad händer nu?

De cirka 450 eleverna i FEPAM-skolan har redan fått åtta skrivhäften och fyra pennor var för en del av pengarna. Därigenom anses behovet av skrivmaterial tillgodosett. Nästa gång jag besöker Uvira, och det kommer inte att ta alltför lång tid, ska FEPAM-folket, skolans personal och jag gemensamt bestämma hur vi ska använda den stora gåvan från eleverna i Stenkulan. Sedan kommer jag tillbaka och berättar om min resa.

Text Margareta Wilholm
Foto Mugufi Tunangoja

BiståndsNytt

BFA-bistånd satsar på utvecklingsprojekt där hållbar utveckling, utbildning, integration och hälsa är några av ledorden.

Nya projekt, nya länder

I förra numret av BFA-tidningen berättade vi om två stycken nya biståndsprojekt som vi startat upp. Länderna är vi som organisation sedan länge bekanta med, det vill säga Indien och Sri Lanka. Kontakterna är dock nya för oss och det känns roligt att utöka och vidareutveckla biståndsidéer och tankar som på sikt också kan leda till att fler, i många led, kan få ta del av ny kunskap. Med ny kunskap menar vi förstås "ett givande och ett tagande".

Basen i ett utvecklingsprojekt är samarbetet och viljan att lära varandra och av varandra, både landet som ger stöd kring det ekonomiska och landet som får del av detta. På så sätt kan man arbeta långsiktigt, vidareutveckla och samverka.

Eftersom BFA har verksamhet i flera världsdelar vill vi också utveckla våra projekt i de olika delarna. Vi fortsätter

att expandera och utvecklar oss mot den afrikanska kontinenten.

Vi besöker

Vi skrev alltså om ett av våra nya projekt i Indien i det föregående tidningsnumret. Man kan också läsa kort om detta på BFA:s hemsida under rubriken bistånd. Snart hoppas vi att kunna fylla på med mer fakta. Två engagerade medlemmar ur biståndsgruppen ska i början av mars åka till Annai Home för att följa utvecklingsprojektet under några dagar. Vi hoppas snart kunna rapportera om vad de har sett och upplevt.

Att vara delaktig

När vi inom BFA/bistånd startar upp ett utvecklingsprojekt är det mycket vi vill veta innan vi avgör hur vi ska gå vidare. Vi anpassar vår verksamhet så att den följer den biståndstanke som många organisationer i Sverige följer. Det är viktigt att vi

ser på många aspekter och att vi ser vad det finns för möjligheter för oss att kunna samarbeta under en längre tid.

Vi gör också avstämningar under tiden, det finns korta och längre mål. Att vara intresserad av hur projektet framskrider, vad som är bra och mindre bra och vad som kanske också kan ändras under tidens gång är sådant vi undersöker. Förhållandena i de olika länderna och hos de olika kontakterna är så olika och stor flexibilitet måste finnas.

Ett bidrag...

Det är som sagt alltid välkommet med ett bidrag till verksamheten. Vår plusgiro-nummer är 420445-9.

Många vänliga hälsningar till er alla från BFA:s biståndsgrupp

Text Katarina Pettersson

FadderNytt

BFA-fadder har en omfattande fadderbarnsverksamhet och förmedlar ekonomisk hjälp från svenska familjer till barn i åtta länder: Indien, Sri Lanka, Vietnam, Polen, Nepal, Demokratiska Rep. Kongo, Kenya och Bolivia.

Barn söker faddrar

Från vår samarbetspartner i Indien, CASP – Community Aid and Sponsorship Programme, Raigad unit söker vi faddrar till fyra barn. Känner Du att Du vill vara med och stötta dessa barn i deras skolgång och hjälpa dem till en bättre framtid, tag då kontakt med oss på BFA-Fadder.

Vi söker även faddrar till barn på Annai Home for Children, Tamil Nadu, Indien. Du kan läsa mera om Annai Home på www.fadderbarnen.se. Vill du vara med och stötta BFA-Fadders arbete med att hjälpa dessa barn tveka då inte utan ta kontakt med oss på BFA-F.

Vi har också barn från Nepal, Kongo och Kenya som söker faddrar.

Att vara och bli fadder

Att vara fadder hos BFA-F innebär att man skänker 100:- i månaden till ett individuellt fadderbarn eller till ett fadderprojekt. Man kan välja att betala fadderbarnsavgiften via autogiro, som är det smidigaste sättet för alla, eller så kan man betala fadderavgiften via faktura som då kommer två gånger om året, i februari och augusti. BFA-F är stolta över att vi har en låg administrationsavgift. Den är endast 14%, så hela 86:- av 100-lappen går direkt till fadderbarnen eller fadderprojektet.

Fadderbarnsavgiften

I början av april kommer BFA-F att göra den första utbetalningen av två under 2010 till våra fadderbarn. Då får alla utlandskontakter pengar utbetalda för de

första sex månaderna av 2010. Sedan delar de ut pengarna till våra fadderbarn. Så det är viktigt att ni betalar er fadderavgift i tid. Tycker ni att summan 600:- är mycket att betala på en gång så finns möjligheten att dela upp den och betala via autogiro en gång i månaden. Alla har fått en autogiroblankett med fakturan. Har den kommit bort tveka inte att hör av er.

Vill ni bli faddrar till något av våra fadderbarn eller stödja något av våra projekt så skickar ni bara ett mail till fadder@bfa.se eller ring till Katarina Borg Adolffson som är fadderbarnsansvarig på telefon 070-699 82 90, så ska ni få hjälp på bästa sätt. Hjärtligt välkomna som faddrar!

Text Katarina Borg Adolffson

Fadderbarnsverksamhet

Den 27 oktober 2009 styrde jag Katarina, min dotter Sara, Erna fadderbarnsadministratör för CASP Indien och Pernilla, medlem i styrelsen, kosan till Indien. Där skulle vi hälsa på hos några av våra fadderkontakter, bland andra CASP – Community Aid and Sponsorship Program, som vi har samarbetat med i många år. Även nunnorna på Holy Cross Convent i Amravati, som är en liten stad utanför Nagpur, samt vår nya kontakt i Tamil Nadu, Annai Home for Children, skulle besökas.

CASP är en stor organisation som finns på sex olika platser i Indien och vi skulle besöka samtliga. Vi började med att besöka Mumbai. I Mumbai träffade vi vår kontaktperson Mr. T.G. Pawar, en mycket trevlig man, som tog med oss till CASP:s kontor i Mumbai. Där hade de samlat en del av "våra" fadderbarn tillsammans med deras föräldrar. Vi fick även träffa socialarbetare och kontorspersonal. Helt fantastiskt! Till Mumbai hade även Mrs Sushama Joshi från huvudkontoret i Pune kommit för att möta oss. Ett helt fantastiskt möte! Hon och jag, Katarina, har haft regelbunden kontakt via mail och att nu äntligen få träffa henne i verkligheten var härligt.

Alla barnen kom fram och presenterade sig och gav mig, Katarina, blommor och givetvis fick alla barnen varsin kram av mig. Jag var helt salig. Tänk så underbart detta var! En del av barnen hade lite uppvisning för oss. Någon sjöng en

annan dansade för oss. De var så duktiga. Alla dessa härliga barn har varsin fadder i Sverige via oss, BFA-F, en härlig känsla måste jag erkänna. Tänk så mycket bra vi BFA-F gör tillsammans med er sponsorer för dessa underbara barn.

Efter besöket i Mumbai åkte vi vidare till Raigad Unit och den lilla staden Pen, där vi skulle tillbringa ett par dagar. Det kom att bli en fantastisk upplevelse. Vi träffade CASP – representanterna för Raigad Unit Mrs Nivedita Thakor och Gauri Upudhye. De hade förberett ett gediget program för oss. Första mötet med våra fadderbarn i denna region blev en resa till en liten by. När vi kom dit var hela byn på fötter och hade förberett vårt besök i minsta detalj. Vägen upp till byn var beströdd med blomblad och de hade i färgpulver skrivit Welcome. Vi möttes av alla barnen i byn, som bar på banderoller med texten Welcome Katarina Borg Adolffson and her Group. Vi var överrumplade, minst sagt. Sedan blev det stor uppvisning på det lilla torget. Barnen dansade och sjöng. Det blev uppvisning av byns karateklubb, judoklubb och fäktningklubb, där bl a mitt fadderbarn var bland de bästa. Det visade sig att hon hade vunnit många priser. Efter uppvisningarna träffade vi mitt fadderbarns familj och även min mammas fadderbarn, som fyllde 11 år den dagen. Vi fick vara med och fira hennes födelsedag med hela familjen. Vilken upplevelse för denna lilla flicka - första gången hon fick tårta på sin födelsedag. Vilken

glädje för oss att få möta alla dessa fantastiska människor som kan göra så mycket av så lite. Den värme de utstrålar, ja, det finns inte ord för det underbara vi fick vara med om denna stund.

Nästa dag hade Nivedita och hennes personal ordnat en picnic för barnen från närliggande byar. Det blev en resa ut till kusten – Indiska Oceanen. Där vi alla hade en trevlig gemensam stund, som uppskattades av både små och stora.

Nivedita och hennes personal, alla socialarbetare och alla andra som jobbar för fadderbarnen i Raigad Unit tyckte det var väldigt trevligt att vi kommit till Indien för att träffa dem. De var noga med att visa oss hur de arbetade och hur de dokumenterade allt bistånd som kom in. Vi kunde läsa deras bokföring och se vad våra fadderbarn hade fått hjälp med av det fadderbidrag, som våra faddrar bistår dem med. Väldigt intressant för oss att få titta på... och vi var väldigt glada över vad vi fått se, när vi nu var tvungna att lämna Raigad för att fortsätta vår resa till Pune.

I Pune, fd Poona, blev vi väl omhändertagna av den exekutiva chefen för CASP Girija Sapre. Hon tog oss med till CASP - kontoret där våra fadderbarn, ca 40, satt och väntade på oss. Erna, som administrerar rapporterna från Pune, kände igen alla barnen från de foton som hon sett på rapporterna från Pune. Hon fick också tillfälle att träffa två speciella fadderbarn

och överlämna en gåva från deras faddrar. Det var ett fantastiskt möte med dessa barn. De hade övat in olika framträdanden för oss - teater, sång och indisk dans. Dessa barn var oerhört intresserade av att studera och många hade drömmar om att bli något inom databranschen.

Vidare med flyg till Nagpur och Amravati och Holy Cross Convent

Sister Mary, som är vår kontaktperson, tog oss till en förskola dit föräldrar och barn kommit för att välkomna oss. Det blev olika uppvisningar för oss. De sjöng och dansade för oss och hade gjort fantastiska konstverk på golven av färgpulver, som välkomsthälsningar till oss. De berättade hur väl vårt bidrag kommer till användning. Barnen var väldigt glada och nyfikna på oss och ville alla prata med oss eller bli fotograferade. Vi besökte också en pojkes familj. Fadern var död och modern tog själv hand om pojken, men hade inte råd att låta honom gå i skolan. Nunnorna hade då sett till att han fick gå i skolan tack vare bidrag från Holy Cross Convent och från er faddrar. De bodde i ett rum på ca 12 kvm, men nu skulle man dra en stor väg utanför och då visste de inte om de fick bo kvar. Där fick vi verkligen se stor fattigdom.

Tillbaka till Nagpur

Innan vi skulle resa vidare besökte vi barnhemmet Holy Cross Home for Babies. Där bodde spädbarn som var föräldralösa och hade kommit till barnhemmet på olika sätt. Den yngsta, en flicka, hade hittats vid vägkanten och var en månad gammal. Vi besökte sedan skolorna som låg i närheten. Klasserna bestod av 94 elever. Det fungerade faktiskt. Sedan besökte vi Indiens första kloster, Mother's House, där de äldre nunnorna bodde.

I Nagpur fick vi bo hos syster Jancinta i deras kloster. Syster J tog oss till slummen, där de har ett skolprojekt. När vi kom dit var hela gatan fylld av barn och vuxna. Vi blev inbjudna till en familj där man hade ordnat en scen. Innan vi fick gå in blev vi prydd med en blomsterkrans och den obligatoriska röda och gula fläcken i pannan. Vi fick därefter vara med om en fantastisk föreställning av dessa barn och ungdomar. Sedan tillbaka till klostret, där Erna fick träffa sitt fadderbarn med far. De hade kommit dit bara för att träffa henne. En fantastisk upplevelse för dem båda. Två socialarbetare från CASP Nagpur var också med och det var mycket trevligt att träffa även dem.

Resan till Annai Home

Efter en hel dags flygresor där vi mellanlandade i bl a Goa och Bangalore var vi framme i Madurai. Där mötte Fader Francis oss tillsammans med sin chaufför. Vi for iväg på en två timmars bilresa i

natten. När vi kom fram till landsbygden mötte oss en stor skara flickor, trots att vi kom kl 24. Vårt plan var försenat och barnen hade väntat oss kl 22. De ville dock vänta på oss. Det var stort välkomstkramande och applåder.

Dagen efter väntade stor uppvaktning av barnen, med en föreställning som bestod av dansuppvisningar, små teaterföreställningar och presenter till oss. Därefter ville alla barnen kindpussa oss, vilket innebar en kindpuss-stund på en dryg halvtimme.

Nästa dag besökte vi barnens datasal där det finns 10 nya datorer som BFA-Bistånd har sponsrat barnen på Annai Home. Där får barnen lära sig dataundervisning från grunden och meningen är att även barnen runtomkring ute i byarna ska få komma till Annai Home och lära sig data. Det var väldigt roligt att se vad barnen fick lära sig. De satt och tränade på rätt fingersättning på tangentbordet - helt korrekt början. Vi fick även gå husesyn och se hur barnen bodde. Vi var inne i det stora köket där barnens mat lagas. Det kokas drygt sju liter ris varje dag till alla de 169 barnen och varje dag har de med sig lunch från barnhemmet till skolan. Man blir riktigt imponerad av hur de kan få det att fungera med så många barn. Denna dag, en lördag, var det en del av barnen som skulle till skolan. De andra barnen var hemma och gjorde läxor.

Vidare med tåg till Kerala

Vår resa fortsatte med tåg från Madurai. Det var en 12-timmars resa under natten. Vi skulle till Ernakulam i Kochin, Kerala. Vår kontaktperson M. P. Antoni mötte oss dagen därpå och vi fick stifta bekantskap med hans stora stab av engagerade socialarbetare. 85 personer arbetade där. Socialarbetare som enbart arbetade med olika biståndsprojekt och socialt arbete ute i byarna, där många fattiga familjer bodde. Unga socialarbetare med god kännedom om de familjer och barn som vi skulle träffa. Det fanns också volontärer från Europa och USA som arbetade där eller gjorde sin socionompraktik där. På CASP:s område fanns också skolor som ingick i deras biståndsprojekt och det var sammanlagt 2 700 elever som fick sin skolgång där t o m gymnasiet.

Vi fick besöka en skola och träffa tre av våra fadderbarn. Vi var mycket välkomna. De hade med spänning väntat på oss och de hade fått ledigt från skolan för att ta med oss hem till sina familjer. Det var så fantastiskt att få möta dessa barn, som man kände igen från foton och rapporter. Att också få möta deras familjer var ju extra roligt. Vi träffade föräldrar och far- och morföräldrar till dessa barn. Familjerna bodde i mycket spartanska hus med ett eller ett par rum, ute i djungeln. Vi mötte

föräldrar som p.g.a. sjukdom inte kunde försörja familjen fullt ut, men ändå hade en stor önskan om att deras barn skulle få en utbildning och en bättre framtid än vad de själva hade fått möjlighet till. De uttryckte stor tacksamhet över att det fanns människor i Sverige som ville bistå deras barns skolgång. Några barn hade ritat teckningar till sina faddrar och vi tog med teckningarna hem.

Vi lämnade Kerala för en lång flygresan till New Delhi.

I Delhi fick vi möjlighet att besöka ett stort slumområde. Där fick vi också besöka CASP - kontoret som låg inne i området. En ung socialarbetare, Said, blev vår guide under detta besök. Han arbetade med familjerna i området och kände väl till våra fadderbarn. Detta var fantastiskt för oss, eftersom vi fick träffa väldigt många av våra fadderbarn i skolan. Erna, som administrerar dessa rapporter, kände igen de flesta från de foton som följer med rapporterna. Personalen hade verkligen god kännedom om barnen och deras förhållanden. När Erna frågade efter ett av barnen, så visste de med en gång vem det var och gick och hämtade honom.

Said tog oss med till flera familjer som bodde i området och det var en skrämmande syn, denna slum. Avloppsvatten rann i rännstenen och barnen sprang omkring barfota bland soporna. Vi var hemma hos en familj som bodde i ett rum och kök - fuktigt, mörkt och litet. Där bodde två vuxna och tre tonårsbarn. I ett annat hus bodde en familj med två barn, tvillingar på ett halvår, och farmor. Fadern var astrolog och arbetslös. Invånarna i området förberedde Barnens Dag den 14/11. En stor fest inför morgondagen, men eftersom vi kommit dit dagen innan festen, hade de gjort en särskild show för oss, och med stora banderoller hälsade de Children Above All - Sweden välkommen. TV var där och massor av människor som hälsade oss välkomna.

Vår rundresa i Indien har gett oss mycket att tänka på. Vi har med egna ögon fått se att vårt bidrag till barnen kommer fram och gör nytta tack vare dessa indiska eldsjälvar inom CASP, Nunnorna i Amravati och Father Francis på Annai Home.

Vi har fått nya vänner och vi har förstått att vårt bidrag ger en chans till en ljusare framtid för dessa barn. Vi kommer att fortsätta vårt arbete för att stödja CASP, Nunnorna i Amravati och Father Francis i deras arbete med att ge dessa barn, kvinnor och familjer en möjlighet till en bättre framtid.

Denna artikel finns att läsa i en längre variant på www.fadderbarnen.se.

Text Katarina Borg Adolfsson

Välkomna till Barnen Framför Allts årliga Sommarträff

för adoptivfamiljer, vuxna adopterade och väntande

Plats: Skutberget, Karlstad

Datum: 2-4 juli 2010

Boende finns förbokat i stugor på Skutberget och Bomstadbaden, som ligger ett par kilometer från varandra invid Vänern, samt hotellrum i centrala Karlstad. Vi planerar för några dagar fyllda med soliga bad, roliga aktiviteter och gemensamma måltider med möjligheter att umgås för såväl barn som vuxna. Lördagen kommer vi att tillbringa i Mariebergsskogen - Karlstads stadspark - där vi kommer hyra en lokal för föredrag, café, försäljning av biståndsvaror och gemensamma måltider. Det finns möjligheter för många olika gemensamma aktiviteter.

För att anmäla dig och din familj till Sommarträffen måste du göra två saker: Välj och boka boende samt skicka in anmälan.

För att boka boende kontakta

- för stugor/villavagnar och husvagnsplatser: First Camp Karlstad-Skutberget, telefon 054-53 51 20, e-mail: karlstad@firstcamp.se, hemsida: <http://www.firstcamp.se/sv/sommar/karlstad-skutberget>
- för stugor: Karlstad Swecamp Bomstadbaden, telefon 054-53 50 68, e-mail: info@bomstadbaden.se, hemsida: <http://www.bomstadbaden.se/>
- för hotellrum (enkelrum, dubbelrum och familjerum): Scandic Karlstad, telefon 054-776 47 13, e-mail: karlstadwinn@scandichotels.com

Ange vid bokningen att du ska vara med på BFA:s sommarträff.

För att göra anmälan skicka ett mejl till kajsa.lindell@bredband.net och uppge alla deltagares namn, ålder och land för barnen, familjens kontaktuppgifter samt vilket boende ni har bokat och hur länge ni stannar. Gör din anmälan så fort som möjligt men senast den 12 april! Alla anmälda kommer att få mer information om program, aktiviteter, måltider, deltagarförteckning och annat via e-mail.

Frågor? Kontakta kajsa.lindell@bredband.se

Varmt välkomna till Karlstad önskar familjerna
Westholm, Lindell, Stadig, Dackéus, Jansson Hedqvist och Bramstång!

Foto Supriya Melin

Tina Johansson, 7 år Indien &
Mikaela Jansson, 7 år Colombia

Märta Wengelin, 3 år Indien

Arthur Lindarp, 15 år Indien &
Flora Trast, 14 år Indien

Utlandsgäster till sommarträffen

Till årets sommarträff i Karlstad har vi bjudit både nya och gamla medarbetare och kontaktpersoner.

Under 2009 hade vi träffar med medarbetare från nästan alla våra adoptionsländer. Den ena träffen var i samband med sommarträffen och den andra i samband med julfesterna. Mötena hölls i Göteborg och på programmen stod bl. a studiebesök på socialförvaltning, Kungsbacka kommun, Stiftelsen Ågrenska gården och möte på kansliet med adoptionshandläggarna. Förra årets sommarträff i Kalmar blev en fantastisk avslutning på sommarens medarbetarträff.

Några av våra medarbetare kunde inte komma förra året. Det är kontakterna från Tjeckien. Till årets träff är Markéta Nováková och Stanislava Kopecká inbjudna.

Medarbetarna från vårt nya adoptionsland Kenya var inte här förra året, men nu kommer de. De får sällskap av representanter från Burundi. BFA-A har auktorisation i Sverige för Burundi och söker nu auktorisation i landet. Vi hoppas att detta är klart till sommarträffen och att representanterna kan berätta mer om hur adoptionerna från Burundi kommer att fungera.

Några gamla bekanta kommer också. Vi är glada för att Mrs Saroj Sood från Kolkata kommer tillsammans med en medarbetare från ISSA. Mer än fyrahundra barn har kommit till Sverige genom ISSA och Mrs Sood brukar vara en mycket uppskattad gäst på våra sommarträffar.

Många barn har också kommit från Vietnam. För närvarande är det stopp för adoptioner från Vietnam. Som ni kunde läsa i förra numret av tidningen har Quynh Huong och Torsten Hjalmarsson arbetat för BFA-A i många år. Vi har nu bjudit in dem till sommarträffen. Även Vietnams ambassadör i Sverige Nguyen Duc Hoa är bjuden.

Vi kommer under våren att lämna fortlöpande information på hemsidan om vilka gäster som slutligen kommer. Gästerna anländer under veckan innan sommarträffen och kommer att delta i studiebesök och möten med personalen.

Text Eva Melin

Anmälan till BFA:s sommarträff 2-4 juli 2010 i Karlstad

Namn: _____

Barn 1: Namn: _____ Ålder: ____ Land: _____

Barn 2: Namn: _____ Ålder: ____ Land: _____

Barn 3: Namn: _____ Ålder: ____ Land: _____

Barn 4: Namn: _____ Ålder: ____ Land: _____

Adress: _____

Postnr: _____ Ort: _____

Tfn nr hem: _____ Mobil: _____

E-mail: _____

Boende (kryssa!):

- Vi har bokat boende på Skutberget
- Vi har bokat boende på Bomstadbaden
- Vi har bokat boende på Scandic hotell
- Eget boende: _____

Övriga synpunkter/önskemål: _____

Posta anmälan till Kajsa Lindell, Doktor Robertsons väg 28, 163 42 Spånga eller skicka ett e-mail med motsvarande uppgifter till kajsa.lindell@bredband.net.

senast den 12/4-10

Anslagstavlan

BFA söker styrelseledamöter

Nu är det snart dags för BFA:s årsmöte och ett par av ledamöterna har aviserat att de inte kommer att fortsätta med sina uppdrag. Vi söker därför intresserade personer som kan tänka sig att vara med i vår styrelse.

Det är roligt, ideellt, man får stor inblick i adoptionsvärlden och framför allt, man är behövd!

Har ni intresse av att vara med i BFA:s styrelse så kontakta Elisabeth Gustafsson på BFA:s kontor, ring 0300-331 31 eller på adoption@bfa.se

Kalendarium

24 april
Föreningens årsmöte.

2-4 juli
BFAs sommarträff med utlandsgäster.

8-22 mars
Personal från kontoret och styrelsen åker till Kongo och Burundi.

Anmälan till BFA:s sommarträff 2-4 juli 2010 i Karlstad

Posta anmälan till Kajsa Lindell, Doktor Robertsons väg 28, 163 42 Spånga
senast den 12/4-10

Från vänster:
Jonas Boigs, 10 år Indien &
Mattias Johansson, 11 år Indien &
Emanuel Boigs, 7 år Indien
Foto Supriya Melin